

PROBLEME ACTUALE PRIVIND PĂDURILE PRIVATE DIN ȚĂRILE EUROPEI OCCIDENTALE

Dr. ing. Radu Cenușă
Stațiunea Experimentală
de Cultura Molidului
Câmpulung Moldovenesc

Revista Allgemeine Forstzeitschrift nr. 22 din 24 oct. 1994 întreprinde o analiză sub aspect juridic și financiar a pădurilor private din Europa Occidentală. Considerând subiectul de mare interes, mai ales în perioada prezentă pe care o parcurge silvicultura românească, în cele ce urmează se vor expune câteva aspecte caracteristice pentru fiecare țară analizată, încercându-se desprinderea unor învățăminte utile.

BELGIA (Terlinden, M.) deține o suprafață împădurită de 620.000 ha, ce reprezintă 22 % din suprafața țării. Ca structură a proprietății, 10 % din suprafețele împădurite aparțin statului, 33 % comunelor, 2 % provinciilor și 55 % particularilor. Suprafața medie a unei proprietăți forestiere particulare este de 3 ha. Pădurile Belgiei profită de condiții de sol, climă, favorabile, iar datorită unei experiențe tradiționale, creșterea medie este apreciabilă (6,5 m.c./an/ha).

Impozitul pentru suprafața împădurită variază în funcție de regiune (5 zone) și de clasa de producție (3 clase) între 490-1650 franci belgieni (lbfr. = 56 lei), se bazează pe venitul anual furnizat de suprafața deținută, uneori putând atinge un procent de 50 % din acesta. Taxele pentru moștenire sau donații de păduri sunt extrem de mari, ridicându-se la cote între 20 % și 80 % din valoarea proprietății în raport cu mărimea acesteia. Aceste taxe au devenit anacronice, de aceea, la ora actuală este în discuție o nouă lege, care să le plafoneze la 25 %, fapt ce va înlătura unele efecte nedorite ca: tăieri rase repetate la 21-30 ani (pentru diminuarea valorii la schimbul dintre generații) și fragmentarea excesivă a proprietății. Impozitele datorate provinciilor au rate cuprinse între 3,5 % și 6 % din vânzarea lemnului vândut pe picior. Acest impozit este plătit de către cumpărătorii de lemn, având o influență asupra prețului de vânzare. Datorită supraproducției agricole din Comunitatea Economică Europeană, acest organism acordă subvenții pentru împădurirea terenurilor agricole. Nivelul lor este limitat la 8-20.000 bfr./an/ha în decurs de 5 ani., în funcție de zona în care se află suprafețele. Astfel, pentru regiunea Walonia, de exemplu, se acordă următoarele subvenții:

a. Pentru împăduriri și regenerări naturale (prelucrarea solului, costul materialului de plantare, plantarea, îngrijirea culturilor – exclusiv protecția împotriva vânatului, lucrările de instalare a semințului natural), nivelul subvențiilor poate acoperi un anumit procent din costul acestor lucrări, în funcție de specie: 70 % pentru stejar și fag, 50 % - anin negru și salcie, 35 % - mesteacăn, plop tremurător, carpen, tei, stejar roșu, 30 % - paltin, frasin. Într-un an, un proprietar nu poate primi peste 130.000 bfr./ha pentru maximum 10 ha. Această sumă se poate majora astfel: cu +5 % dacă se utilizează proveniența locală, +5 % dacă diferența de altitudine între pepinieră și terenul împădurit este mai mare de 150 m, +5 % - dacă se împădurește într-o zonă de interes pentru protecția păsărilor. Sunt discuții pentru acordarea de subvenții la diferite clone de plop și la rășinoase.

b. Pentru prima răritură se acordă subvenții de până la 8.000 bfr./ha, fiind limitate la suma totală de 40.000 bfr. dacă se respectă două condiții: arboretul să aibă o înălțime superioară sub 13 m și să se extragă peste o treime din numărul arborilor existenți pe picior.

Subvenția are un efect redus, deoarece la această înălțime costurile lucrării sunt nerentabile și pentru că majoritatea proprietarilor utilizează scheme largi de plantare.

c. Pentru elagaj artificial se acordă: 80 bfr. pentru un arbore (240 arbori/ha) la rășinoase, 120 bfr. pentru un arbore (120 arbori/ha) la foioase. Suma maximă ce poate fi acordată anual unui proprietar este de 100.000 bfr. Condițiile de acordare a acestei subvenții sunt: diametrul arborilor să fie de maximum 23 cm, arborii trebuie să rârână în arboret minimum 10 ani, înălțimea elagată să fie de cel puțin 6 m.

Legislația în vigoare protejează pădurea împotriva defrișărilor, a greșelilor silviculturale: legea "Cadenas" limitează tăierile rase - 10 ha în arboretele de foioase și crânguri și 25 ha la rășinoase, legea exploatării agricole - interzice defrișările și schimbarea destinației terenurilor. Sub aspect legislativ, la nivel regional apar și prescripții locale.

GERMANIA (Nain W.) deține, după cum se știe, 10,8 mil. ha de pădure, având un procent de împădurire de 30 %. Cea mai mare parte a acestora se află în proprietate privată (40 % - 4,3 mil. ha). Mărimea medie a unei proprietăți private este de 7,6 ha. La această valoare contribuie cca. 1 mil. ha aflat în proprietăți de sub 1 ha și 1 % din proprietăți cu mărimi de peste 200 ha. Mici întreprinderi private mixte-agricole și silvice ocupă 1,5 mil. ha cu o suprafață forestieră medie de 4,8 ha. Proprietățile axate pe obținerea de venituri exclusiv din silvicultură au o suprafață medie de 15,7 ha.

La baza legislației silvice stă legea federală a pădurilor (Bundeswaldgesetz-BWaldG). Proprietatea forestieră și mai ales exploatarea ei este, într-o țară dezvoltată ca Germania, foarte bine reglementată. Sunt supuse aprobării: schimbarea speciei, schimbarea tratamentului, prima împădurire, etc.

O altă serie de reguli privind gospodărirea este cuprinsă în legi la nivelul fiecărui land. De exemplu, în legea forestieră a landului Baden-Wurtemberg sunt stipulate prevederi pentru o gospodărire rațională a pădurilor. Proprietarul are obligația conservării fertilității solului, a menținerii unei stări fitosanitare bune a pădurii și a executării tuturor măsurilor de îngrijire; de asemenea, este obligat să adopte în timp util toate măsurile de prevenire și combatere a dăunătorilor. Tăierile rase sunt limitate la 4 hectare, sunt interzise în arboretele de foioase în vârstă de până la 70 de ani și în cele de rășinoase în vârstă de până la 50 de ani, iar proprietarul este obligat ca să execute lucrări de împădurire în termen de 3 ani de la efectuarea tăierilor rase.

În prezent, se semnalează tendințe de modificare a legislației care, deși pot limita libertatea de acțiune în conducerea întreprinderii, au drept scop realizarea unor țeluri importante, precum: protecția speciilor (mărirea biodiversității), conservarea formelor istorice de gospodărire a pădurilor și conservarea peisajului. Aceste tendințe se înregistrează pe fondul manifestărilor unei crize acute a pădurilor din Germania, la originea căreia stau declinul datorat poluării și scăderea vertiginoasă a prețului lemnului.

Subvențiile constituie un mijloc de direcționare a realizării obiectivelor legate de structura și funcționalitatea pădurii. Ele vizează în special investițiile pe termen lung (plantații, arborete pioniere, îngrijirea culturilor silvice) și ajutoarele în caz de catastrofă. În anul forestier 1992, întreprinderile ce dețin o suprafață mai mare de 200 ha au beneficiat de subvenții de 77 DM/ha, 1 DM = 1158 lei), însă majoritatea subvențiilor sunt îndreptate în mod normal către pădurile țărănești și micile proprietăți forestiere. În afara subvențiilor directe, statul german acordă subvenții indirecte prin diferite forme de consultanță, service în domeniul silviculturii și exploatării lemnului, perfecționarea calificării proprietarilor și muncitorilor forestieri. Volumul financiar al subvențiilor indirecte îl depășește pe cel al subvențiilor directe.

Pentru a face față actualei crize, întreprinderile urmăresc rentabilizarea pe două căi: (a) diminuarea nivelului cheltuielilor (reducerea cheltuielilor de administrație, promovarea regenerării naturale și a automatismelor biologice, diminuarea producției de lemn subțire,

optimizarea momentului de începere a răriturilor, reducerea costurilor de recoltare a lemnului) și (b) creșterea nivelului veniturilor (cunoașterea cerințelor pieței, optimizarea sortimentelor și încadrarea lor în procesul de exploatare a lemnului, exploatarea potențialului real al pădurii, crearea de noi posibilități de lărgire a pieții produselor lemnoase).

În paralel cu aceste eforturi, la nivel federal, prin politica în domeniul pădurilor, se urmărește: ridicarea nivelului cererii de produse lemnoase, înlocuirea lemnului cu produse subvenționate fiind considerată la ora actuală ca inacceptabilă, menținerea oportunității subvenționării pierderilor cauzate de declinul datorat poluării, continuarea subvenționării pe ter-znen lung în pădure, atâta timp cât se înregistrează subvenții pentru materii prime ce intră în concurență cu lemnul.

FRANȚA (Bonnaire, P.) - deține 15 mil. ha păduri, din care 13,4 mil. ha sunt în producție. Proprietarii acestora sunt: statul - 10,5 %, comunitățile - 16,2 %, proprietarii particulari 73,3 %. Procentul de împădurire este de 6 %. Suprafața de pădure deținută de particulari înregistrează o creștere anuală de 30.000 ha, comparativ cu pădurile comunale, la care aceasta este de numai 7400 ha. Fenomenul este pus pe seama modernizării agriculturii și a subvențiilor acordate de Uniunea Europeană, în scopul promovării politicii sale în domeniile agricole și de protecția mediului. În această țară, numărul proprietarilor de pădure atinge cifra de 3,6 milioane, mărimea medie a unei proprietăți fiind de 2,6 ha. Proprietățile cu extindere mai mare de 25 ha se află în mâna a 7,6 % din numărul de proprietari. Statul direcționează producția de lemn către necesitățile economice prin subvenții, ce se acordă în cazul împăduririlor cu specii de rășinoase, în cazul producției de lemn pentru celuloză și al producției de sortimente valoroase de foioase. Instrumentul impozitelor este folosit de asemenea pentru orientarea structurii și producției pădurilor. Proprietarii pot beneficia de reduceri și scutiri de impozite, indiferent de statutul lor juridic, ca de exemplu: diminuarea impozitului în cazul împăduririlor sau completării regenerării naturale. Perioada de grație poate fi de până la 30 de ani; fiind afectate astfel veniturile din bugetul comunal, statul acoperă aceste pierderi; în caz de catastrofă, deținătorii particulari pot fi scutiți atât de impozitul pe profit, cât și de impozitul pe proprietate, pentru suprafețele afectate; diminuarea taxelor la schimbarea proprietăților (Legea Serot-Monichon).

Din impozitele încasate din vânzarea lemnului rotund și a produselor de lemn s-a constituit Fondul Forestier National (FFN). Acesta pune la dispoziția investitorilor particulari mijloace financiare pentru împăduriri, pentru îngrijirea și exploatarea arboretelor. Aceste fonduri - subvențiile, diferențiate pe specii și categorii de lucrări, pot acoperi 20-50 % din prețurile de deviz, nedepășind 2200 Fr/ha. Alte mijloace de sprijinire a proprietarilor de pădure sunt: acordarea de asistență tehnică prin organele silvice de stat, tehnologii elaborate de institutul pentru dezvoltare forestieră (I.D.F.).

Orientarea producției se face mai ales la nivel regional. Prin organizațiile proprietarilor de păduri se iau decizii cu scopul optimizării țelurilor economice, ecologice și sociale ale pădurii. Aceste asociații efectuează și școlarizarea proprietarilor și a muncitorilor. Întreaga gestiune a pădurilor se face pe baza unui plan de gospodărire (P.S.G.), ce definește țelul pe care trebuie să-l îndeplinească pădurea. Acesta programează executarea în timp și spațiu a lucrărilor de exploatare și a reîmpăduririlor.

Interesele proprietarilor de pădure sunt apărate la nivel național de către Federația Națională a Asociațiilor Proprietarilor de Pădure (FNPF). Centrele regionale ale proprietarilor de pădure (CRPF) au ca principale scopuri constituirea asociațiilor de proprietari și sprijinirea gospodăririi pădurilor și a vânzărilor de lemn, diseminarea metodelor intensive a pădurilor, elaborarea îndrumărilor tehnice regionale, aprobarea planurilor de gospodărire.

Centrele regionale sunt organisme publice, ale căror conduceri administrative sunt alese de către asociații și proprietari ce dețin suprafețe mai mari de 4 ha. Președintele camerei

agricole regionale este membru de drept în consiliul de administrație. Aceste centre sunt conduse de directori. Finanțarea lor se face prin alocarea a 50 % din impozitul încasat pentru păduri. Centrele regionale înglobează o mare diversitate de forme de asociere: asociere în cadrul unei întreprinderi care administrează proprietatea în numele membrilor săi, asociații pentru gospodărirea pădurilor în care fiecare membru rămâne proprietarul pădurii sale, dar gospodărirea se face global în cadrul P.S.G., asociații pentru împădurirea terenurilor ce au ca scop conducerea lucrărilor de ÎTO-pădurire, societăți ale producătorilor de lemn care au drept scop îmbunătățirea producției pădurilor și reglarea vânzărilor de lemn.

În ultimii 30 de ani, proprietatea forestieră franceză a cunoscut o dinamică deosebită, stimulată de politica statului în acest domeniu. Se constată schimbări în gândirea proprietarilor de pădure, orientată mai ales spre asigurarea continuității și a funcțiilor ecologice ale pădurii.

ITALIA (Merio M.) deține o suprafață de 8,3 mil. Ha, adică 27,6% din suprafață. În proprietate privată se află 5,7 mil. ha (68%). Se înregistrează 800.000 întreprinderi private, cu o suprafață medie de 5 ha și 7.000 întreprinderi publice cu o suprafață medie mai mare de 300 ha.

Gospodărirea din trecut a pădurilor își pune accentul pe starea lor actuală. Aproape jumătate din suprafața păduroasă este tratată în crâng, datorită unei exploatare ce a urmărit producția de lemn de foc, lemn de construcții și lemn de dimensiuni mici. Gospodărirea pădurii private după modelul țărilor central și nord europene este iluzorie, căci acestea nu au un plan de exploatare, sunt slab productive, extrem de rărite, deci o valoare foarte mică. O situație mai deosebită o reprezintă două tipuri de culturi: arboretele de plopi și de castani comestibili, în care se practică măsuri intensive și ca urmare rezultatele financiare sunt mai bune. Subvențiile se acordă sub diferite forme: contribuții la întemeierea și îngrijirea culturilor, credite cu dobândă mică, ajutoare tehnice și subvenționarea costului puieților. Ca urmare a aplicării politicii de reîmpădurire, între anii 1950-1970 au fost împădurite peste 600.000 ha. Legea nr. 125/1975 a promovat proiectul „Măsuri de împădurire pentru producție în partea sudică” în care subvențiile au acoperit 75 % din costurile de plantare. S-a ajuns în 1976 la peste 100.000 ha împădurite. Se acordă de asemenea subvenții prin mecanismele Uniunii Europene, cuantumul acestor subvenții pentru următorii 3 ani se ridică la 450 mil. ECU (1 ECU = 2204 lei). Există temerea că uneori aceste ajutoare sunt utilizate în alte scopuri decât pentru buna gospodărire a pădurii. Experiența italiană arată că numai măsurile financiare (subvenții și impozite) nu sunt suficiente pentru dezvoltarea pădurii private. Măsurile structurale și instituționale trebuie să completeze aceste mijloace.

Se are în vedere organizarea proprietarilor în societăți și organizații profesionale. De asemenea, este necesară redefinirea legislației referitoare la proprietatea forestieră.

AUSTRIA (Hillgarter, F.W.) Deși contribuie numai cu 1 % la produsul național brut, pădurea austriacă joacă un rol important în activitatea economică și socială a acestei țări. Suprafața totală a pădurilor este 3,9 mil. ha (46,2 % procent de împădurire). Ca structură a proprietății, suprafețele ocupate de pădure se divid astfel: 53,1 % în mici proprietăți, 31,9 % în proprietăți mari (peste 200 ha) și 15,0 % păduri de stat. Țelul legii forestiere din 1975 este gospodărirea superioară și asigurarea continuității funcțiilor pădurii. Prin aceasta sunt reglementate bazele de gospodărire a pădurilor de protecție, împăduririle și reîmpăduririle, circulația publică în păduri etc.. În conformitate cu planurile europene și cu importanța pădurilor, statul austriac subvenționează activitatea din silvicultură. În anul 1992 s-au cheltuit 209 mil. \$ (1 \$ = 116 lei), din care 65 % pentru împădurirea și întemeierea pădurilor de amestec, 33 % pentru drumuri forestiere și 11 % pentru ridicarea pregătirii profesionale. Silvicultura privată din Austria trece printr-o criză accentuată, datorită unor factori

internaționali (conjunctura nefavorabilă, prețuri scăzute, concurența acerbă, importuri la preț de dumping din țările de est, scăderea prețului lemnului pentru industrializare) sau naționali (impozite mari, creșterea costurilor legate de forța de muncă, discriminarea utilizării lemnului în construcții și energetică. Sunt însă și numeroase premise pentru o redresare a situației silviculturii: utilizarea lemnului în cât mai multe domenii ca o materie primă practic nepoluantă; o opinie favorabilă promovării intereselor silviculturii, intensificarea cooperării între proprietarii de pădure; îmbunătățirea condițiilor de școlarizare și perfecționare a pregătirii profesionale; îmbunătățirea exploatarei pădurii și susținerea unor surse de venit; reducerea costurilor prin utilizarea automatismelor biologice; intensificarea finanțării de către stat în special în domeniul conservării funcțiilor ecologice.

Țelul politicii forestiere austriece îl reprezintă un sector silvic privat, puternic sub raport ecologic și economic, care să asigure la parametri optimi și cu continuitate exercitarea funcțiilor de producție, ale unei materii prime nepoluante și de protecție multiplă.

PORTUGALIA. Datele furnizate de Institutul Forestier al Portugaliei pun în evidență faptul că această țară deține 3,2 mil. ha păduri, ceea ce înseamnă un procent de împădurire de 34 %. La acestea se adaugă peste 5,3 mil. ha terenuri impropriei practicării agriculturii, care vor fi împădurite. Sub raportul speciilor, aceste păduri sunt constituite din: *Pinus pinaster* – 40 %, *Quercus suber* – 22 %, *Quercus ilex* ssp. *rotundifolia* - 15%, *Eucaliptus globulus* – 16 %. În ultimii ani incendiile afectează 0,5 % din suprafață anual. În cele mai multe cazuri (83 %) pădurile sunt în proprietate privată, mai ales integrate în cadrul unor întreprinderi cu profil mixt, agricol și silvic. 71 % din proprietari dețin suprafețe cu o mărime ce nu depășește 4 ha și numai 1% dețin proprietăți de peste 100 ha.

Mica proprietate forestieră dominantă în centrul și nordul Portugaliei este axată pe producția de lemn din specii cu creștere rapidă de rășinoase și foioase. Pădurea mai este cultivată și pentru producția de rășină și pentru producția de castane comestibile. În sud se găsesc păduri foarte rărite de stejari de plută (*Quercus suber*) unde regenerarea naturală se obține de cele mai multe ori prin metode agrotehnice.

Proprietarii de păduri sunt în căutarea unui drum propriu între intensul potențial productiv al zonei și o serie de piedici în dezvoltare. În prezent, se află în pregătire noua lege națională a pădurilor. În afară de legislația silvică în revizuire, alte legi au influențat gospodărirea pădurilor portugheze: legea exploatarei agricole, legea rezervațiilor agrare și ecologice, planurile regionale de dezvoltare.

Portugalia este țara în care s-au derulat și se desfășoară mari proiecte de împăduriri și reconstrucție ecologică cu ajutorul financiar al Uniunii Europene și al Băncii Mondiale, ajutor ce a fost acordat proprietarilor de păduri sub formă de subvenții. Programul forestier ce s-a derulat între 1986 și 1993 a avut ca rezultate împădurirea a 102.000 ha, reconstrucția ecologică a 189.000 ha, 9000 km drumuri forestiere și instalații de luptă împotriva incendiilor pentru 1 000 000 ha.

SPANIA (Briales, E. R.) Din evul mediu, în această țară s-au manifestat două forme de proprietate asupra pădurilor: proprietatea privată și proprietatea colectivă (comunală). La începutul acestui secol, proprietatea privată reprezenta 50 % din suprafața forestieră. În ultima perioadă, statul a cumpărat mari suprafețe impropriei agriculturii, pe care le-a împădurit.

Frecvența incendiilor de păduri arată necorelarea dintre politica forestieră și aceea de protecție a naturii. La ora actuală se preconizează ca zonele ocrotite să ocupe 25 % din suprafața țării. Legislația actuală este greoaie, împiedicând adoptarea unor atitudini mai flexibile în gestionarea pădurilor. Și în această țară, proprietarii sunt subvenționați în lucrări de împădurire, construcții de drumuri, fiind acoperite 40-50 % din costuri.

La ora actuală, se constată o tendință susținută de modernizare a sectorului forestier, prin elaborarea unui nou cod silvic. Acest fapt constituie cea mai bună ocazie pentru ridicarea nivelului calitativ al silviculturii.

SUEDIA (Lindevall, B.) Deține 24 mil. ha pădure din care jumătate este în proprietatea particularilor. Sunt 400.000 de deținători de pădure, din care 56 % posedă suprafețele sub 25 ha, 34 % suprafețe cuprinse între 25 și 100 ha și 10 % suprafețe de peste 100 ha. Dreptul forestier, conține reglementări privind întreaga activitate de gestionare a pădurii. Prima lege ce reglementează regenerarea pădurii a apărut în anul 1903. Ulterior, s-au adus perfecționări legislației forestiere: în 1923, legea protejării arboretelor tinere, în 1948 s-au făcut precizări asupra legăturii dintre economia forestieră și protecția naturii, în 1980, o nouă lege a intrat în vigoare și a introdus prescripții asupra lucrărilor de îngrijire, în 1983 s-au adus completări privind amenajarea și exploatarea pădurilor. La 1 ianuarie 1994 a intrat în vigoare noul cod silvic suedez. Acesta acordă proprietarilor o mare libertate în exploatarea economică a pădurilor, având totodată prevederi drastice și precise referitoare la protecția naturii.

Proprietarii de păduri sunt integrați în diverse asociații care încearcă să contracareze pozițiile de forță ale industriei lemnului, industrie ce la ora actuală imprimă trăsăturile caracteristice economiei forestiere suedeze.

CONCLUZII

Din datele avute la dispoziție, reiese faptul că în Europa există o mare diversitate a proprietății particulare asupra pădurilor. Fiecare țară deține specificul său, dictat de condițiile fizico-geografice și de evoluția lor istorică. În țările vestice, proprietatea privată asupra pădurilor este predominantă. Majoritatea proprietăților forestiere este reprezentată de micile proprietăți, de aici decurgând necesitatea asocierii deținătorilor: Scopurile și structurile unor asemenea asociații sunt extrem de diverse de la o regiune la alta.

În țările din centrul și nordul Europei, legislația forestieră este clară, reglementând modul de gospodărire a pădurilor în scopul asigurării continuității pădurii și a protecției naturii. În țările din vestul Europei, proprietatea silvică privată trece printr-o criză de mari dimensiuni, la originea căreia stau în principal două fenomene: declinul (moartea) pădurii datorită poluării și diminuarea cererii de produs pe bază de lemn.

Pentru realizarea politicii forestiere naționale și europene cu scopul redresării silviculturii, în cadrul pădurilor private, atât guvernele cât și organismele europene utilizează mecanisme financiare (impozite și subvenții). Modul de manifestare al acestor mecanisme și efectele aplicării lor sunt sensibil diferite de la o țară la alta.

Analiza întreprinsă îndeamnă la o paralelă cu situația pădurilor private românești. Se consideră că privatizarea a cca. 5 % din suprafața pădurilor României, făcută mai ales în scopuri electorale, reprezintă o greșală. La ora actuală, în domeniul proprietății asupra pădurilor, concepția liberală o reprezintă etatizarea pădurilor și nu fărâmițarea lor sub raportul proprietății. Această concepție este dictată de globalizarea rolului și funcțiilor pădurii. Pădurea nu mai reprezintă o resursă strategie a unei națiuni, ci a întregii omeniri. De aceea, realizarea politicilor silvice în scopul conservării potențialului productiv și ecoprotectiv al pădurii o pot face numai statele. Orice proprietar particular, oricât de puternic, de bine dotat și bine intenționat ar fi nu poate să-și suprapună perfect propriile interese peste interesele omenirii. Pentru a corecta o situație determinată istoric, statele și organismele europene fac mari eforturi financiare în a asigura o politică unitară. Ori în cazul țării noastre este greu de anticipat că se vor găsi resurse pentru a influența modul de gospodărire al pădurilor particulare.

În afară de aceasta, noii împroprietăriți silvici nu știu decât că trebuie să taie pădurea. De altfel, în starea actuală a proprietății private de la noi (suprafețe de 1 ha, extrem de dispersate în teritoriu), proprietarii nu au altă alternativă, căci venitul anual dat de un hectar de pădure nu poate asigura paza, administrarea și gospodărirea acestuia pe principii amenajistice cunoscute și acceptate.

Toate acestea se suprapun și peste o atitudine foarte agresivă a populației față de pădure. Situația prezentă arată că printr-un act insuficient pregătit și documentat s-au scos practic din circuitul ecologic circa 300.000 ha pădure. Repararea consecințelor acestuia trebuie făcută printr-o politică adecvată de răscumpărare a pădurilor slab productive, de asociere a proprietarilor și de plată a veniturilor anuale. Nu negăm sub nici o formă dreptul cetățenilor asupra proprietății dobândite din vechime. Însă, câștigul anual al fiecărei proprietăți poate fi recuperat și prin alte forme de gestiune și gospodărire decât cu ajutorul toporului.

Un prim pas așteptat de către silvicultori, menit a îndrepta această situație este adoptarea noului cod silvic și crearea cadrului social-economic de aplicare a literei sale.

BIBLIOGRAFIE

1. Bonnaire, P., 1994 - Privatwald in Frankreich, Allgemeine Forst Zeitschrift, nr. 22, p. 1217-1221.
2. Hillgarter, F. W., 1994 - Osterreichs Wald in guten privaten Handen, Allgemeine Forst Zeitschrift, nr. 22, p. 1231-1233.
3. Hillgarter, F. W., 1994 - Osterreichs Wald in guten privaten Handen, Allgemeine Forst Zeitschrift nr. 22, p. 1226-1227.
4. Aus dem forstlichen Institut Portugal, 1994 - Privatwald in Portugal, Allgemeine Forst Zeitschrift, nr. 22, p. 1228-1230.
5. Lindevall, B., 1994 - Privatwald in Schweden, Allgemeine Forst Zeitschrift, nr. 22, p. 1234-1236.
6. Merlo, M., 1994 - Der Privatwald in Italien, Allgemeine Forst Zeitschrift, nr. 22, p. 1222-1225.
7. Nain, W., 1994 - Private Forstbetriebe in der Bundesrepublik Deutschland, Allgemeine Forst Zeitschrift, nr. 22, p. 1213-1216.
8. Terlinden, M , 1994 - Der Privatwald in Belgien, Allgemeine Forst Zeitschrift, nr 22, p. 1210-1212.

PROBLEMS CONCERNING PRIVATE FORESTS IN WESTERN EUROPE SUMMARY

Using some data published by Allgemeine Forst Zeitschrift nr. 22/1994 is presented a general situation of private forests in the countries of the Western Europe with following aspects: property structure, financial and juridical means for the achievement of the forest policy, the main problems which are facing these forests.

Finally are expressed some thinkings, about the situation of private forests in Romania.